

Optreden Intervocaal in Losser, 17 december 2010

Door een dik besneeuwd landschap reden Carin en ik op 17 december naar Losser voor ons 3^e optreden met Intervocaal. Als nieuwe leden waren we best wat zenuwachtig voor wat het optreden zou brengen bij de VVAO, de Vereniging voor Vrouwen met een Academische Opleiding. Zouden er voldoende koorleden komen, en hoeveel publiek zou er zijn, kennen we onze teksten en melodie wel enz.

De aankomst was bijzonder sfeervol: het Nien End, waar we zouden zingen, leek een kerstkaart: veel sneeuw en lichtjes met daartussen een paar oude Twentse boerderijen.

Na een half uurtje was het koor compleet en konden we gaan inzingen. We waren met 2 bassen, 3 tenoren, 4 alt en 6 sopranen waaronder relatief veel nieuwe leden. (bijna net als in de begintijd van Intervocaal hoorde ik mensen zeggen). Al snel bleek dat we toch niet zo compleet waren, een deel van "de backbone" miste: o.a. Frank was er niet. Antoon probeerde nog om de pianobegeleiding over te nemen maar de piano stond te ver weg zodat we hem niet konden horen. Gelukkig was Thea er wel met haar gitaar en zij werd door Diet flink aangespoord om luid en duidelijk te spelen om ons naar de juiste toonhoogtes te begeleiden.

Geleidelijk druppelden de vrouwen met een hogere opleiding (zoals de vereniging tegenwoordig heet, aangezien er ook vrouwen met een HBO opleiding lid zijn) en enkele mannen binnen in de Galerie. Ons publiek bestond uiteindelijk uit een kleine 30 mensen.

Wij werden steeds nerveuzer, het angstzweet en de dennenaalden prikten ons in de rug terwijl Diet ons moed insprak, zong en zwaaide.

Ons optreden begon volgens plan met het bakken van de Christmas Cake, gevolgd door het luiden van de kerkklokken in Ding Dong Bell en Hail to the Newborn. Het publiek hielp op verzoek van Diet vrolijk mee om de klokken te laten beieren.

Halverwege het repertoire vertelde Annie een mooi verhaal over twee slimme zwervers die een overheerlijke pan veldkeiensoep kookten, met behulp van de iets minder slimme bewoners van een Twents dorp, dat ook in Polen had kunnen liggen volgens Annie.

Thea speelde een Braziliaanse solo over surfen aan een prachtig warm strand, waar we heerlijk bij weg konden dromen terwijl het buiten vroom en de sneeuw hoog opgewaaid lag tegen de ramen. Antoon percussioneerde op Antoniaanse wijze op cajon en eitjes, soms opzweepend, dan weer rustig en zwoel.

Ook door de rest van het repertoire hebben we ons heengezongen met als klapstukken Siyahamba en onze uitsmijter Un poquito cantas waarbij het publiek weer uit volle borst meezong.

Ondanks een minder zuivere noot hier en daar was het publiek tevreden en roemden enkelen het enthousiasme van het koor. Zoals Marijke zei: we weten er toch altijd weer iets van te maken, en zij kan het weten want ze is Intervocaallid vanaf het eerste uur.

Na het zingen werd er druk nagekletst met heerlijke hapjes en drankjes.

Voor mezelf was het een bijzonder ervaring om te durven zingen voor publiek, zonder dat ik me kon verschuilen achter een bataljon van alt en tenoren. Intervocaal biedt hiervoor de voorwaarden: veiligheid, enthousiasme, acceptatie, positiviteit en sociaal gevoel. Ik ben blij dat ik hiervan deel mag uitmaken.

<Hetty>